

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 836/2023
19.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Мирјане Андријашевић, Татјане Матковић Стефановић и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог „Пермано“ ДОО Нови Сад, Сентандријски пут 24а, чији је пуномоћник Радмило Стојић, адвокат у ..., против туженог-противтужиоца „Дунав осигурање“ АДО Београд, Милутина Миланковића 7с, чији је пуномоћник Гордана Божић, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 4085/22 од 01.12.2022. године, у седници већа одржаној 19.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 4085/22 од 01.12.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца-противтуженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 4085/22 од 01.12.2022. године, као недозвољена.

Образложење

Привредни апелациони суд је донео пресуду 9Пж 4085/22 дана 01.12.2022. године, којом је одбио жалбу тужиоца-противтуженог (у даљем тексту тужилац) као неосновану и потврдио пресуду Привредног суда у Београду 12П 11136/21 од 10.02.2022. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца „Пермано“ ДОО Нови Сад да се обавезе тужени-противтужилац (у даљем тексту тужени) „Триглав осигурање“ АД Београд да тужиоцу исплати 3.986.712,00 динара, са законском затезном каматом од 19.11.2018. године до исплате; усвојен противтужбени захтев туженог и обавезан тужилац да туженом исплати износ од 399.518,05 динара са законском затезном каматом почев од 21.12.2018. године до исплате и обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 132.252,00 динара.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде је тужилац изјавио посебну ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, којом пресуду побеђа због погрешне примене материјалног права, а због потребе да Врховни суд да тумачење појма крајње непажње, што сматра неопходним у општем интересу и ради уједначавања судске праксе.

Према одредбама члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/2011 ... 10/23 – др. закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни суд је испитао разлоге за дозвољеност посебне ревизије према критеријумима из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 3.986.712,00 динара, са законском затезном каматом од 19.11.2018. године до исплате, као потраживање из уговора о осигурању по ауто каско полиси, због настале штете на осигураном возилу тужиоца у саобраћајној незгоди, те о противтужбеном захтеву за исплату износа од 399.518,05 динара са каматом, на име регреса износа који је тужени као осигуравач од одговорности исплатио трећем оштећеном лицу на име накнаде штете претрпљене у истој незгоди.

Тужени је одбио да исплати накнаду из осигурања уз образложење да је осигураник користио оштећено возило, осигурано по полиси ауто каско осигурања, опремљено летњим пнеуматичима, супротно члану 11. тачка 5. Општих услова за осигурање аутомобилског каска. Са друге стране, тужени је поступајући по одштетном захтеву исплатио власнику другог оштећеног возила у саобраћајној незгоди, износ од 399.518,05 динара на име накнаде штете проузроковане том возилу у предметној незгоди, те је регресним захтевом од 12.07.2019. године позвао тужиоца на исплату. Утврђено је да је возач управљао осигураним возилом брзином која је била већа од безбедне за предметну деоницу пута у конкретним условима, поред саобраћајних знакова којима је био обавештен о постојању могућности појаве клизавог коловоза на месту незгоде, која представља опасну ситуацију, да је имао могућност да брзину кретања возила успори до брзине при којој не би дошло до заносења возила, посебно знајући да управља возилом са летњим пнеуматичима, иако је у то време било обавезно имати зимске пнеуматике, чиме је направио пропуст узрочно везан за настанак незгоде, док на страни возача другог возила нема пропуста узрочно везаних за настанак незгоде. Утврђено је да је тужени правилно обрачунао и исплатио накнаду штете оштећеном лицу власнику другог оштећеног возила у износу од 399.518,05 динара док је уз учешће у штети – франшиза по каско полиси од 10% штета на оштећеном возилу тужиоца 3.986.712,00 динара.

Према разлозима другостепене пресуде, према Општим условима туженог који чине саставни део закљученог уговора, осигурање не покрива штете настале на осигураним стварима због опасности које нису покривене Општим условима, а нарочито не због техничке неисправности возила, истрошености гума на точковима и у другим случајевима у којима је штета настала као искључива последица непридржавања или неспровођења одредби о техничким и заштитним мерама. У члану 11. тачка 5. Општих услова предвиђено је да осигураник губи права из осигурања ако у саобраћају поступа са крајњом непажњом, угрожавајући себе и друге учеснике у

саобраћају, супротно одредбама Закона о безбедности у саобраћају. Поступање тужиоца било је противно саобраћајним прописима о техничким и заштитним мерама у погледу обавезног коришћења зимских пнеуматика, што је уз неприлагођену брзину и атмосферске прилике допринело настанку незгоде, чиме је тужилац изгубио право да од туженог потражује накнаду штете по основу закључене аутокаска полисе. На основу тога, суд налази да оштећење предметног возила јесте покривено уговореним осигурањем, али је према одредби члана 11. тачка 5. Општих услова тужилац као осигураник изгубио права по основу полисе каско осигурања. Тужилац је изгубио и права из осигурања по основу полисе о осигурању од аутоодговорности према члану 29. став 1. тачка 6. Закона о обавезном осигурању у саобраћају. Возачу осигураног возила било је познато да управља моторним возилом на коме су летњи пнеуматици и да брзину кретања возила није прилагодио стању возила и атмосферским приликама. Тужени је исплатом оштећеном лицу као осигуравач ступио у право оштећеног лица према тужиоцу и стога основано од тужиоца потражује на име регреса износ који је исплатио трећем оштећеном лицу на име накнаде штете претрпљене у предметној незгоди.

Посебном ревизијом тужилац истиче потребу да се одреди појам крајње непажње. Потребно је да суд у сваком конкретном случају процењује да ли је одређено понашање било крајња непажња, имајући у виду да крајња непажња постоји када се лице понаша на нарочито груб начин којим занемарује основне захтева обзирности, свестан да његово понашање може довести до тешких последица по туђу или своју имовину, али да је спреман да такву последицу прихвати. Сматра да је другостепени суд изједначио обичну непажњу са крајњом непажњом. Истиче потребу да се од стране Врховног суда успостави стандард тумачења крајње непажње, подложног екстензивном тумачењу од стране судова, зарад правне сигурности.

Према разлозима пресуђења изнетим у побијаној правноснажној пресуди, ревизијски суд оцењује да нису испуњени услови за посебну ревизију прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према разлозима пресуђења произлази да није потребно да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, уједначи судска пракса, нити да ново тумачење права, да би била дозвољена посебна ревизија. Ревизијски суд оцењује да појам крајње непажње не захтева да се размотре правна питања од општег интереса, нити уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права. Ради се о правном стандарду чија примена зависи од конкретних чињеница у сваком појединачном случају, када суд оцењује да ли се у конкретним околностима стиче крајња непажња на страни учесника у штетном догађају. Евентуална погрешна примена материјалног права код пресуђења о правима осигураника из уговора о осигурању, сама по себи није довољан разлог за изузетну дозвољеност ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку. Код таквог стања ствари одлучено је у првом ставу изреке по одредби члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Како је вредност предмета спора динарски износ новчаног захтева по тужби и по противтужби који не прелази противвредност износа од 100.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, односно противтужбе, произлази да ревизија није дозвољена, по одредби члана 410. став 2. тачка 5. и члана 485. Закона о парничном

поступку, те је по одредби члана 413. Закона о парничном поступку Врховни суд одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић